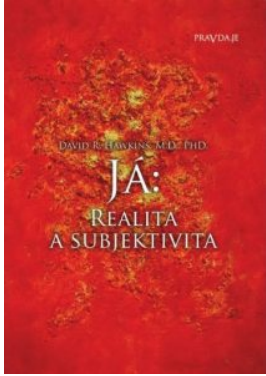

Dodatek D: Kvantová mechanika

Předcházející část: Dodatek C: Jak kalibrovat úroveň vědomí

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>		<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.JE – 2020</p>
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>		

Kontrast mezi newtonovským a kvantovým paradigmatem reality může být uveden obecně pro účely duchovního čtenáře. Pro vědecky smýšlejícího člověka vývoj matematického pochopení moderní teoretické fyziky vyžaduje pokrok prostřednictvím svého vývoje.

Počínaje koncem sedmnáctého století byl deterministický systém klasické mechaniky Isaaca Newtona vyjádřen v diferenciálním a integrálním počtu. V pozdním devatenáctém století objasnil James Clerk Maxwell elektrodynamickou povahu vln světla.

V roce 1900 experiment Maxe Plancka „Black Body Radiation“ kvantifikoval proměnné atomové oscilace a specifikoval slavnou „Planckovu konstantu“ (jako $6,625 \times 10^{-34}$ joule / s). V roce 1905 analyzoval Einstein fotoelektrický efekt a objasnil, že světlo je složeno z částic. V roce 1913 Niels Bohr kvantifikoval záření atomu H.

V roce 1923 Compton definoval částice světla jako fotony. V roce 1927 Davisson, German a Broglia objasnili, že jak světlo, tak i elektrony by mohly být buď vlny, nebo částice. Od roku 1930 se mikroskopická fyzika kvantové mechaniky vyvíjela z kombinované práce Heisenberga, Schrodingera, Borna, Bohra a Diraca.

Porozumění pokročilé teoretické fyzice je předmětem interpretace základní epistemologie obsažené ve filozofii vědeckého myšlení. Jeden z nejdůležitějších filozofických důsledků kvantových objevů zahrnuje zhroucení principu kauzality v subatomických jevech.

Existují určité základy pro pochopení kvantové mechaniky, které jsou v jistém rozporu s obvyklými přesvědčeními, které vznikají z obvyklých znalostí více konvenční makroskopické fyziky. Základní stav, který má být zjištěn, je variabilní a závisí na pozici, hybnosti, čase, potenciálu, kinetických energiích, úhlu a nehmotných kvalitách, jako je samotný akt lidského pozorování, jmenovitě vědomí

(slavný Heisenbergův princip neurčitosti).

Co je důležité, aby duchovní student pochopil, je to, že různé substráty toho, o čem předpokládáme, že jsou skutečností, jsou hluboce ovlivněné a měnitelné pouhým aktem lidského pozorování.

Kromě matematiky může student kvantové teorie usoudit, že to, co objeví, je výsledkem záměru a to, co zjistíme, závisí na tom, co hledáme.

Nejčastěji uváděný příklad, který ukazuje důsledky, je následující: Když se atom hmoty setká s atomem antihmoty, nastane emise dvou fotonů, které odlétají různými směry. V době jejich emise fotony nerotují. Pokud je jeden z fotonů pozorován člověkem, okamžitě začne rotovat. Zároveň ve stejném okamžiku se současně začne otáčet druhý foton v opačném směru. Tento fenomén nezačíná sám o sobě, ale pouze jako důsledek lidského pozorování. To znamená, že existuje matrixové / mřížkové pole ležící v základě subjektivního lidského vědomí a fenomenologického světa hmoty.

Vysvětlení

Objevy kvantové mechaniky vyžadovaly inovace epistemologického a filosofického porozumění, aby vysvětlily dopad lidského pozorování a jeho účast ve vědecky studovaných událostech. V roce 1927 se konala konference v Kodani Solvay, která řešila problém, že se lišily interpretace Bohra, Einsteina, Diraca, von Neumanna, Wignera a jiných při řešení problému slavných Schrodingerových rovnic, které nebyly dostatečné pro specifikaci účinku pozorovatele. Toto bylo později nazýváno Heisenbergovou volbou. (Viz Stapp, H., pro diskusi.) Toto je práh ke skoku z lineární k nelineární doméně. Je zajímavé, že Einstein odmítl provést tento přechod a odmítl zahrnout vědomí jako integrálního prvku důležitého pro vysvětlení událostí (to je v korelaci s jeho kalibrovanou úrovní 499, která je stejná jako Newtonova).

Ve výše uvedeném vysvětlení svalového testu bylo uvedeno, že test je odpověď, která označuje „ano“ nebo „ne ano“. Korelace v kvantové teorii se nazývá „von Neumannova formulace“, ve které úplné porozumění událostem v přírodě vyžaduje rozpoznávání dvou současných procesů nazývaných Procesy I a II. Proces II je omezen na fyzikální vlastnosti, zatímco Proces I zahrnuje prvky lidského vědomí, záměr a výběr, což, jak jsme již zjistili, má vliv s předem zvolenou povahou samotné otázky a jejím záměrem.

Problém, který konfrontuje vědu a výzkumy vědomí, je v podstatě v pochopení vztahu kontextu a obsahu, a jak se to týká mozkové funkce, ve které obsah a funkce dominují vlivem účinku pole kontextu. Volby jsou tedy otevřeny k možným odpovědím „ano“, nebo jim brání „ne ano“, neboť jsou předem vyloučené.

Je zajímavé, že snaha intelektu vytvořit kvantovou teorii o vědomí (tj. zkušenost je důsledkem zhroucení funkce vlny) naráží na „skleněný strop“ limitů své vlastní dimenze a nemůže dále pokročit bez skoku v paradigmatu (tj. úrovně vědomí 500). Pak se otevře paradigma reality mystika.

Dalo by se říci, že kvantový fyzik je odborníkem na obsah a mystik je odborník na kontext. Toto je rozhraním skoku z lineární do nelineární domény, od ega k duchu a od „znalostí o“ k poznání na základě identity s „realitou“.

Účelem duchovní práce je překročit identifikaci s egem, kdy jeho demontáž usnadňuje transformaci, která je nezbytná k rozpuštění limitů paradigmatu. Poznání já znamená posun od omezeného obsahu k neomezenému kontextu, a cesta je pak dokončena s realizací zdroje samotné existence – Nekonečného „Já“ radikální subjektivity. Diskuse o kvantové mechanice poskytuje racionální vysvětlení takových jevů, jako výskyt zázraků, účinnost modlitby a úloha svobodné vůle, ve které volba mění potenciál změnou kontextu, který naopak ovlivňuje výsledek, ale nikoliv uchylováním se k síle, což by bylo nutné, pokud by byla sekvence způsobena implikovanou kauzalitou.

Jestliže by byl vesmír omezen na deterministickou kauzalitu (tj. Newtonovo paradigma), všechny události by nastaly jako důsledek síly a to by vedlo k nekonečnému řetězci závislých příčin, pro které nemůže existovat žádná duchovní zodpovědnost nebo svoboda. V Realitě je všechno jednání limitováno změnou podmínek a následné jevy jsou pouze reakcemi, které jsou projevem jejich vlastní podstaty a nepocházející z žádného vnějšího zdroje.

Takže můžeme vidět, že předpokládané pozorované vnímání zdánlivého řetězce událostí je ve skutečnosti stimul a reakce, kdy lidské vědomí může volně volit mezi množstvím možných reakcí. Například nikdo nemůže „udělat“ jinou osobu rozzlobenou nebo „způsobit“, že něco udělá.

O kvantové mechanice je proto důležité poznamenat, že objevy kvantové teorie vedly k rozpadu principu kauzality. To objasňuje, že „kauzalita“ je mentální činnost, operační teorie a vysvětlení, a ne prokazatelná realita.

Můžeme prokázat užitečnost tohoto zásadního porozumění pomocí příkladu „ideje, jejíž čas přišel“. Idea je obsah a „čas přišel“ je kontext. Kontext se ve skutečnosti skládá z milionů komponentů, a pak, v kritickém stupni rovnováhy, intenzity a hustoty (např. sociopolitické, ekonomické, geografické a jiné podmínky.), může být idea aktivována do reality.

Mechanismus aktivace není způsoben „příčinou“, ale záleží na rozhodnutích populace a převažujících lidských sklonech. Film, který se stal hitem, může náhle popularizovat minulé období, a okamžitě se znovu vynoří všechny druhy hudby, dekorace, styly oblečení a postoje. Například události z 11. září 2001 znovu aktivovaly zobrazení americké vlajky.

Symbyly mohou být obsahem, kontextem, nebo obojím, a mají jemný ale silný a rozšířený vliv na hodnoty, chování a priority. Celá říše se může zhroutit z veřejného skandálu. Tak můžeme vidět, že obecné, nespécifické podmínky (kontext) mohou zvýšit nebo snížit pravděpodobnost výskytu nespočetného počtu potenciálů. Proto integrita převládajících politických, ekonomických, sociologických a duchovních postojů má hluboký význam, protože představuje společenský kontext, ve kterém existuje řada rozhodnutí, která ovlivňují volby a akce, které mají dalekosáhlé důsledky.

Pro další objasnění interakce vesmíru a vědomí je nutné objasnit zdánlivý vztah mezi „obsahem“ a „kontextem“. Tímto způsobem se rychle stane zřejmé, že oba jsou ve skutečnosti určité výběry zaměření pozornosti. Oba termíny v podstatě označují mentální činnost a úhel pohledu, a ne různé kategorie nebo podmínky.

Z oblasti objektů může být jeden nebo více vybrán pro pozornost a zkoumání a zbytek se nazývá „kontext“. Kdybychom změnili výběr na jiný objekt, pak se původně vybrané objekty přesunou v terminologii z „obsahu“ do součásti nového kontextu. Například pokud se zaměříme na planetu Zemi (obsah), pak se zbytek vesmíru stává kontextem. Nicméně pokud vybíráme planetu Mars, abychom ji zkoumali, a pak se stane planeta Země částí kontextu zbytku vesmíru.

Vidíme tedy, že neexistuje skutečná oddělenost Allness od Totality Stvoření, vyjma myšlenkové činnosti a svévolného vnímání a určitého úhlu pozorování. Existují jenom pozorované jevy a žádné skutečné prokazatelné jevy a to, co pozorujeme, je následkem svévolného výběru v samotné mysli.

Pouhým posunem zaměření pozornosti se obsah stává kontextem lingvisticky a naopak. Takže zdánlivá scintilace vesmíru a jeho popis v „čase“, „události“, „sekvence“, „příčiny“, „předchozí“ a „následný“, „zde“ a „tam“, jsou neodmyslitelně skutečně jen mentální představy a ne nějaká hypotetická „objektivní realita“.

Všechno vědění spočívá a povstává z epistemologické matice, která sama o sobě tvoří samotný kontext porozumění. Kontext epistemologie je naopak nelineární kvalita vědomí. Všechny informační systémy tedy vyžadují pochopení povahy vědomí, aby dosáhli úplného porozumění. Ještě hlubší výzkum nevyhnutelně vede k poznání, že všechno poznání je čistě subjektivní a ve skutečnosti je možné proto, protože Já vyšetřovatele již zahrnuje vše, co existuje, neboť by jinak nemělo kvalitu a schopnost poznání na prvním místě.

Být svědkem každé mentálně vybrané události je tedy současně jak obsahem, tak i kontextem, a proto se v něm nachází epistemologické dilema samotné duality. Mysl proto může jen „vědět o“, než skutečně chápat podstatu, která je neverbální realizace, ve které jsou vědomí a esence sjednoceny jako jednota.

Z výše uvedené analogie a příkladů získáváme lepší pochopení nelineární domény: nekonečné množství komplexně interagujících komponentů tvoří pole, které má nekonečný počet neidentifikovatelných cest, potenciálů a nekonečný počet možných odpovědí, které všechny samy podléhají nekonečnému počtu možností. Tak můžeme vidět, že hypotetické „příčiny“ všeho, co lze vnímat nebo je neviditelné, jsou souhrn celého vesmíru ve své kolektivní totalitě v průběhu celého času. Vycházejí tedy z totality celého Stvoření, která se dále rozšiřuje v nekonečných rozměrech rychleji než rychlost světla.

Takže věřit, že lidská mysl může skutečně rozpoznat „příčinu“ všeho, je opravdu kolosální iluze a pompézní egoismus. Nekonečný kontext všeho, co existuje a všech možností, je očividně Bůh.

PŘÍLOHA E – Není součástí

